Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (četvrto vijeće)

14. prosinca 2017.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Pravo društava – Direktiva 2009/101/EU – Članak 2. i članci 6. do 8. – Direktiva 2012/30/EU – Članci 19. i 36. – Povelja Europske unije o temeljnim pravima – Članci 20., 21. i 51. – Naplata tražbina iz radnog odnosa – Pravo pokretanja postupka pred istim sudom protiv društva i protiv njegova direktora u svojstvu odgovorne osobe i solidarnog dužnika u dugovima društva”

U predmetu C-243/16,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Juzgado de lo Social n. 30 de Barcelona (Radni sud br. 30 u Barceloni, Španjolska), odlukom od 14. travnja 2016., koju je Sud zaprimio 27. travnja 2016., u postupku

Antonio Miravitlles Ciurana,

Alberto Marina Lorente,

Jorge Benito García,

Juan Gregorio Benito García

protiv

Contimark SA,

Jordija Socíasa Gisperta,

SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: T. von Danwitz (izvjestitelj), predsjednik vijeća, C. Vajda, E. Juhász, K. Jürimäe i C. Lycourgos, suci,

nezavisni odvjetnik: Y. Bot,

tajnik: I. Illéssy, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 26. travnja 2017.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za A. Marinu Lorentea, J. García Vicente, *abogado*,

* Jezik postupka: španjolski

– za španjolsku vladu, A. Gavela Llopis, u svojstvu agenta,

– za Europsku komisiju, J. Rius i H. Støvlbæk, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 26. srpnja 2017.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članaka 2., 6., 7. i 8. Direktive 2009/101/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. rujna 2009. o usklađivanju zaštitnih mjera koje, radi zaštite interesa članova i trećih strana, države članice zahtijevaju za trgovačka društva u smislu članka 48. drugog stavka [UEZ-a], s ciljem izjednačavanja takvih zaštitnih mjera (SL 2009., L 258, str. 11.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 275.), članaka 19. i 36. Direktive 2012/30/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 25. listopada 2012. o usklađivanju zaštitnih mehanizama koje, radi zaštite interesa članova i trećih osoba, države članice zahtijevaju od trgovačkih društava u smislu članka 54. drugog stavka [UFEU-a], u pogledu osnivanja dioničkih društava te održavanja i promjene njihovog kapitala, a s ciljem ujednačavanja tih zaštitnih mehanizama (SL 2012., L 315, str. 74.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 3., str. 32.) i članaka 20., 21. i 51. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između Antonija Miravitllesa Ciurane, Alberta Marine Lorentea, Jorgea Benita Garcíje i Juana Gregorija Benita Garcíje, s jedne strane, i društva Contimark SA i njegova direktora Jordija Socíasa Gisperta, s druge strane, u vezi s naplatom zaostalih plaća i drugih naknada čije je plaćanje bilo naloženo tom društvu.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 2009/101

3 Direktiva 2009/101 stavljena je izvan snage Direktivom (EU) 2017/1132 Europskog parlamenta i Vijeća od 14. lipnja 2017. o određenim aspektima prava društava (SL 2017., L 69, str. 46.). Na dan nastanka činjenica koje se odnose na glavni spor primjenjivala se Direktiva 2009/101.

4 Uvodne izjave 1. i 2. Direktive 2009/101 glasile su:

„(1) [Prva direktiva Vijeća 68/151/EEZ od 9. ožujka 1968. o koordiniranju zaštitnih mehanizama koje, radi zaštite interesa članova društva i trećih osoba, države članice zahtijevaju od trgovačkih društava u smislu članka 58. drugog stavka Ugovora, a s ciljem ujednačavanja tih zaštitnih mehanizama (SL 1968., L 65, str. 8.)] značajno je izmijenjena nekoliko puta […]. U interesu jasnoće i racionalnosti ta bi Direktiva trebala biti kodificirana.

(2) Usklađivanje nacionalnih odredaba koje se odnose na objavljivanje, važenje preuzetih obveza i ništavost dioničkih društava i drugih društava s ograničenom odgovornošću od posebne je važnosti, posebno za zaštitu interesa trećih strana.”

5 Članak 2. te direktive propisivao je:

„Države članice poduzimaju mjere potrebne za osiguranje obvezne objave od strane trgovačkih društava navedenih u članku 1. barem sljedećih dokumenata i pojedinosti:

(a) instrumenta o osnivanju i statuta ako je sadržan u odvojenom instrumentu;

(b) svih izmjena instrumenata navedenih u točki (a), uključujući produljenje trajanja trgovačkog društva;

(c) nakon svake izmjene instrumenta o osnivanju ili statuta, cjelokupnog teksta instrumenta ili statuta prema zadnjoj izmjeni;

(d) imenovanja, prekida rada i pojedinosti o osobama koje kao tijelo sastavljeno u skladu sa zakonom, ili kao članovi nekog takvog tijela:
   i. su ovlaštene zastupati trgovačko društvo u poslovanju s trećim stranama i u pravnim postupcima; mora biti očito iz objave da li osobe koje su ovlaštene zastupati društvo mogu to činiti same ili moraju nastupiti zajednički;
   ii. sudjeluju u upravljanju, nadzoru ili kontroli trgovačkog društva;

(e) najmanje jednom godišnje, iznosa upisanog kapitala, ako instrument o osnivanju ili statut spominju ovlašteni kapital, osim ako povećanje upisanog kapitala ne zahtijeva izmjenu statuta;

(f) računovodstvenih dokumenata za svaku financijsku godinu koji se trebaju objaviti u skladu s [Četvrtom direktivom Vijeća 78/660/EEZ od 25. srpnja 1978., na temelju članka 54. stavka 3. točke (g) Ugovora o godišnjim financijskim izvještajima za određene vrste trgovačkih društava (SL 1978., L 222, str. 11.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 16.), Sedmom direktivom Vijeća 83/349/EEZ od 13. lipnja 1983. na temelju članka 54. stavka 3. točke (g) Ugovora o konsolidiranim financijskim izvještajima (SL 1983., L 193, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 45.), Direktivom Vijeća 86/635/EEZ od 8. prosinca 1986. o godišnjim financijskim izvještajima i konsolidiranim izvještajima banaka i drugih financijskih institucija (SL 1986., L 372, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 10., str. 28.) i Direktivom Vijeća 91/674/EEZ od 19. prosinca 1991. o godišnjim financijskim izvještajima i konsolidiranim financijskim izvještajima društava za osiguranje (SL 1991., L 374, str. 7.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 12., str. 8.)];

(g) svake promjene sjedišta trgovačkog društva;

(h) prestanka društva;

(i) svake izjave o ništavosti trgovačkog društva koju je izdao sud;

(j) imenovanja stečajnih upravitelja, pojedinosti o njima i ovlastima svakog od njih, osim ako te ovlasti nisu izrazito i isključivo proizašle iz zakona ili statuta trgovačkog društva;

(k) završetka postupka likvidacije i, u državama članicama gdje ispis iz registra povlači pravne posljedice, učinak svakog takvog ispisa iz registra.”

6 Sukladno članku 6. navedene direktive:

„Svaka država članica određuje koje osobe obavljaju formalnosti u vezi s objavom”.

7 Članak 7. te direktive glasio je:

„Svaka država članica predviđa odgovarajuće sankcije barem u slučaju:

(a) ne objave računovodstvenih dokumenata kako se zahtijeva člankom 2. točkom (f);

(b) ako se obvezne pojedinosti iz članka 5. ne navedu u komercijalnim dokumentima ili na internetskim stranicama društva.”

8 Članak 8. Direktive 2009/101 propisivao je:

„Ako je u ime društva, koje je još bilo u postupku osnivanja i prije nego je steklo pravnu osobnost, poduzeta radnja, a društvo ne preuzme obveze proizašle iz te radnje, za navedene obveze su neograničeno i solidarno odgovorne osobe koje su tu radnju poduzele, osim ako je dogovoreno drukčije.”

Direktiva 2012/30

9 Direktiva 2012/30 također je stavljena izvan snage Direktivom 2017/1132. Na dan nastanka činjenica koje se odnose na glavni spor primjenjivala se Direktiva 2012/30.

10 Uvodna izjava 3. Direktive 2012/30 propisivala je:

„Kako bi se u dioničkim društvima osigurala minimalna jednakovrijedna zaštita, kako za dioničare tako i za vjerovnike, od posebne je važnosti usklađivanje nacionalnih odredaba u vezi s njihovim osnivanjem i održavanjem te u vezi s povećanjem ili smanjivanjem njihova kapitala.”

11 Članak 19. te direktive propisivao je:

„1. U slučaju ozbiljnog gubitka upisanog kapitala mora se u roku propisanom zakonodavstvima država članica sazvati glavnu skupštinu dioničara i preispitati treba li društvo likvidirati ili je potrebno donijeti druge mjere.

2. Iznos gubitka koji se u smislu stavka 1. smatra ozbiljnim gubitkom u zakonodavstvima država članica ne smije biti određen kao iznos koji je viši od polovine upisanog kapitala.”

12 Sukladno članku 36. navedene direktive:

„1. U slučaju smanjivanja upisanog kapitala, barem vjerovnici čije su tražbine starijeg datuma nego što je to objava odluke o smanjivanju imaju pravo dobiti jamstva za tražbine koje do datuma predmetne objave nisu dospjele. Države članice takva prava ne smiju isključiti osim ako vjerovnik ima odgovarajuća jamstva ili ako takva jamstva nisu potrebna s obzirom na imovinu društva.

Države članice utvrđuju uvjete za ostvarivanje prava iz prvog podstavka. U svakom slučaju, države članice osiguravaju da su vjerovnici ovlašteni pri odgovarajućem upravnom ili pravosudnom tijelu zatražiti odgovarajuća jamstva, pod uvjetom da mogu vjerodostojno dokazati da je zbog smanjivanja upisanog kapitala ugrožena sigurnost njihovih tražbina i da od samog društva nisu dobili odgovarajuću zaštitu.

2. Zakonodavstvom država članica također se određuje barem to da je smanjivanje ništavo ili da nije moguće izvršiti nikakvo plaćanje u korist dioničara sve dok vjerovnici nisu namireni ili dok sud ne odluči da se njihovi zahtjevi ne odobravaju.

3. Ovaj se članak primjenjuje u slučaju kada je smanjivanje upisanog kapitala prouzročeno potpunim ili djelomičnim neispunjavanjem plaćanja dugovanog iznosa za uloge dioničara.”

Španjolsko pravo

13 Članak 236. Leya de Sociedades de Capital (Zakon o društvima kapitala), koji je potvrđen Real Decretom Legislativo 1/2010 (Kraljevski zakonodavni dekret 1/2010) od 2. srpnja 2010. (u daljnjem tekstu: Zakon o društvima), naslovljen „Slučaj odgovornosti i proširenje osobne odgovornosti”, određuje:

„1. Direktori odgovaraju, u odnosu na društvo, članove društva i vjerovnike društva, za štetu koju uzrokuju svojim djelovanjem ili propustima protivnima zakonu ili statutima, ili koja proizlazi iz zanemarivanja zadaća svojstvenih njihovoj funkciji […]

2. Donošenje, odobrenje ili ratifikacija akta ili štetnog sporazuma glavne skupštine ni u kojem slučaju ne oslobađa direktore od odgovornosti.

[…]”

14 U skladu s člankom 237. tog zakona, naslovljenim „Solidarnost”:

„Svi članovi upravnog tijela koje je donijelo štetan akt ili sklopilo štetan sporazum solidarno su odgovorni, osim ako ne dokažu da nisu znali za njegovo donošenje niti njegovu provedbu, ili, ako su o tome imali znanje, da su postupili onako kako je trebalo da bi se spriječila šteta ili da su mu se barem izričito protivili.”

15 Članak 238. stavak 1. navedenog zakona, naslovljen „Tužba društva radi utvrđivanja odgovornosti”, glasi:

„Društvo podnosi tužbu radi utvrđivanja odgovornosti protiv direktora uz prethodnu suglasnost glavne skupštine, koja se može staviti na glasanje na zahtjev bilo kojeg člana društva […]”

16 Članak 241. tog zakona, naslovljen „Pojedinačna tužba radi utvrđivanja odgovornosti”, predviđa:

„Dioničari i treće osobe na čije interese izravno utječu akti direktora zadržavaju pravo na podnošenje tužbi za naknadu štete.”

17 Članak 362. Zakona o društvima, naslovljen „Prestanak društva zbog utvrđenja postojanja statutarnog ili zakonskog razloga”, propisuje:

„Do prestanka društva kapitala dolazi kada postojanje statutarnog ili zakonskog razloga uredno utvrdi glavna skupština ili kada ono bude utvrđeno odlukom suda.”

18 U skladu s člankom 363. stavkom 1. navedenog zakona, naslovljenim „Razlozi prestanka”:

„Društvo kapitala prestaje:

(a) prestankom djelatnosti koje čine njegov predmet poslovanja. Prestanak djelatnosti pretpostavlja se nakon razdoblja neaktivnosti više od godinu dana.

[…]

(e) kada gubici smanje neto imovinu na iznos manji od polovine temeljnog kapitala, osim ako se on ne poveća ili smanji u dovoljnoj mjeri i pod uvjetom da nema potrebe zatražiti pokretanje stečajnog postupka.

[…]”

19 Članak 365. stavak 1. navedenog zakona, naslovljen „Obveza sazivanja”, određuje:

„Direktori sazivaju glavnu skupštinu u roku od dva mjeseca, kako bi izglasala prestanak društva ili, ako je društvo insolventno, kako bi zatražila pokretanje stečajnog postupka.

[…]”

20 Članak 367. stavak 1. tog zakona, naslovljen „Solidarna odgovornost direktora”, određuje:

„Direktori su solidarno odgovorni za obveze društva nastale nakon pojave zakonskog razloga za prestanak društva ako u roku od dva mjeseca ne sazovu glavnu skupštinu radi izglasavanja, ako je to potrebno, prestanka društva, ili ako ne zatraže prestanak društva sudskim putem ili, ako je prikladno, pokretanje stečajnog postupka u roku od dva mjeseca, počevši od dana predviđenog za održavanje glavne skupštine ako ona nije sazvana ili od dana njezina održavanja ako je glasala protiv prestanka društva.

[…]”

Glavni postupak i prethodna pitanja

21 Contimark je dioničko društvo čiji je jedini direktor J. Socías Gispert. To je društvo u 2012. i 2013. pretrpjelo gubitke te je u drugoj polovici 2013. prestalo sa svojim djelatnostima.

22 Tužitelji u glavnom postupku bivši su radnici društva Contimark, kojemu je presudama Juzgada de lo Social de Barcelona (Radni sud u Barceloni, Španjolska) naloženo da tim radnicima isplati zaostale plaće i naknade nakon raskida ugovora o radu u tom kontekstu. S obzirom na insolventnost društva Contimark i iznos gornje granice jamstva isplate plaća, nisu mogli u cijelosti naplatiti svoje tražbine.

23 U okviru daljnjeg postupka izvršenja tih presuda, tužitelji u glavnom postupku podnijeli su pred sudom koji je uputio zahtjev, Juzgadom de lo Social n. 30 de Barcelona (Radni sud br. 30. u Barceloni), dodatnu tužbu radi utvrđivanja odgovornosti protiv J. Sociasa Gisperta, u svojstvu direktora društva Contimark s ciljem da ga se proglasi odgovornim za povredu Zakona o društvima i solidarnim dužnikom, zajedno s tim društvom, za preostale dugovane iznose. Oni tvrde da postoji odgovornost J. Socíasa Gisperta jer nije sazvao glavnu skupštinu društva Contimark kako bi se izglasao prestanak društva ili zatražilo pokretanje stečajnog postupka, iako je to društvo u 2012. i 2013. pretrpjelo ozbiljne gubitke.

24 Sud koji je uputio zahtjev navodi da, u skladu sa sudskom praksom Tribunala Supremo (Vrhovni sud, Španjolska), nije nadležan za odlučivanje o odgovornosti direktora dioničkih društava. Prema toj sudskoj praksi, nositelji potraživanja neisplaćenih plaća nemaju pravo podnijeti Juzgadu de lo Social (Radni sud) tužbu s istodobnim ciljem ostvarivanja svojih tražbina prema trgovačkom društvu koje ih je zapošljavalo i određivanja njegova direktora kao solidarnog sudužnika za te tražbine. Za razliku od ostalih vjerovnika tog društva, oni se najprije trebaju obratiti Juzgadu de lo Social (Radni sud) radi priznavanja svojih tražbina, a zatim građanskom ili trgovačkom sudu nadležnom za postupanje po tužbi radi utvrđivanja solidarne odgovornosti protiv direktora navedenog društva.

25 Sud koji je uputio zahtjev dodaje da Zakon o društvima predviđa odgovornost direktora u slučaju povrede odredaba direktiva 2009/101 i 2012/30. Konkretnije, člankom 367. tog zakona, koji se odnosi na solidarnu odgovornost direktora, prenosi se u domaće pravo članak 19. Direktive 2012/30. Taj sud stoga ocjenjuje da se navedena odgovornost temelji na tim direktivama i smatra da sudska praksa Tribunala Supremo (Vrhovni sud) može biti protivna navedenim direktivama, tumačenima s obzirom na načela jednakog postupanja i nediskriminacije, zajamčena člancima 20. i 21. Povelje, namećući vjerovnicima čija tražbina proizlazi iz ugovora o radu, glede prava podnošenja takve tužbe za utvrđivanje odgovornosti, da se obrate sudu različitom od onoga koji je nadležan za odlučivanje o njihovoj tražbini.

26 U tim je okolnostima Juzgado de lo Social n. 30 de Barcelona (Radni sud br. 30 u Barceloni) odlučio prekinuti postupak i postaviti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Na temelju direktiva 2009/101 i 2012/30 te članaka 236., 237., 238., 241. i 367., među ostalima, [Zakona o društvima], kojima su te direktive prenesene u španjolsko pravo, ima li vjerovnik trgovačkog društva koji zahtijeva ispunjenje svoje tražbine iz radnog odnosa pred nadležnim španjolskim sudovima, odnosno radnim sudovima, pravo pred istim sudom istodobno podnijeti izravnu tužbu protiv poduzeća radi priznanja duga iz radnog odnosa kumulativno s tužbom protiv fizičke osobe, odnosno direktora društva, kao solidarno odgovorne osobe za dugove društva, na temelju neispunjenja obveza društva predviđenih u navedenim direktivama i prenesenih u [Zakon o društvima]?

2. Protivi li se člancima 2., 6., 7., i 8. Direktive 2009/101 i člancima 19. i 36. Direktive 2012/30 sudska praksa odjela za radne sporove Tribunala Supremo (Vrhovni sud) […], prema kojoj španjolski sudovi za radne sporove ne mogu u pogledu tražbine iz radnog odnosa izravno primijeniti jamstva, predviđena direktivama 2009/101 i 2012/30 te člancima 236., 237., 238., 241., 367. i drugim odredbama [Zakona o društvima], kojima su te direktive prenesene u španjolsko pravo, za vjerovnike trgovačkih društava kada oni najodgovorniji u društvu – fizičke osobe – ne ispune formalne zahtjeve u vezi s objavom osnovnih dokumenata društva predviđene u direktivama 2009/101 i 2012/30 i prenesene u [Zakon o društvima]?

3. Protivi li se člancima 20. i 21. u vezi s člankom 51. Povelje sudska praksa odjela za radne sporove Tribunala Supremo (Vrhovni sud) […], koja prisiljava vjerovnika iz radnog odnosa, odnosno zaposlenika, da pokrene dva sudska postupka – prvi pred sudom za radne sporove radi priznanja tražbine iz radnog odnosa protiv poduzeća, a zatim pred građanskim/trgovačkim sudom radi utvrđivanja solidarne odgovornosti direktora društva ili drugih fizičkih osoba, pri čemu taj zahtjev nije propisan ni za jednu drugu vrstu vjerovnika, neovisno o prirodi tražbine, niti u Direktivi 2009/101 niti u Direktivi 2012/30, kao ni u unutarnjim pravnim pravilima kojima se prenose te direktive?”

O prethodnim pitanjima

27 Svojim pitanjima, koja valja ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li Direktivu 2009/101, osobito njezine članke 2., 6., 7. i 8., te Direktivu 2012/30, osobito njezine članke 19. i 36., u vezi s člancima 20 i 21. Povelje tumačiti na način da one daju zaposlenicima, vjerovnicima dioničkog društva na temelju raskida njihova ugovora o radu, pravo podnošenja, pred istim radnim sudom koji je nadležan za odlučivanje o njihovoj tužbi za utvrđivanje njihove tražbine po osnovi plaće, tužbe radi utvrđivanja odgovornosti protiv direktora tog društva jer nije sazvao glavnu skupštinu tog društva unatoč ozbiljnim gubicima koje je pretrpjelo, kako bi se tog direktora proglasilo solidarnim sudužnikom za navedenu tražbinu po osnovi plaće.

28 Uvodno valja utvrditi da je sudu koji je uputio zahtjev podnesena tužba za utvrđivanje odgovornosti protiv direktora društva Contimark jer nije ispunio obvezu sazivanja glavne skupštine unatoč pretrpljenim ozbiljnim gubicima, na temelju odredaba Zakona o društvima, među kojima je njegov članak 367., a koje omogućuju vjerovnicima da se, u skladu s navodima iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje, pozovu na tu odgovornost.

29 S tim u svezi, iz uvodnih izjava 1. i 2. Direktive 2009/101 proizlazi da se njome želi izvršiti usklađivanje nacionalnih odredaba koje se odnose na objavljivanje, važenje i ništavost preuzetih obveza dioničkih društava i drugih društava s ograničenom odgovornošću. Direktivom 2012/30, u skladu s njezinom uvodnom izjavom 3., želi se osigurati minimalna jednakovrijedna zaštita i za dioničare i za vjerovnike dioničkih društava. U tu svrhu, njome se usklađuju nacionalne odredbe u vezi s osnivanjem kao i održavanjem, povećanjem i smanjenjem kapitala navedenih društava (vidjeti, glede Direktive 2012/30, presudu od 19. srpnja 2016., Kotnik i dr., C-526/14, EU:C:2016:570, t. 86.).

30 Što se tiče odredaba tih direktiva na koje se poziva sud koji je uputio zahtjev, članci 2., 6. i 7. Direktive 2009/101 predviđaju obveze država članica u pogledu formalnosti objave od strane društava, a njezin članak 8. odnosi se na radnje poduzete u ime društva koje je u postupku osnivanja. Te odredbe isto tako, kao ni druge odredbe te direktive, ne predviđaju ni obvezu sazivanja glavne skupštine trgovačkog društva u slučaju pretrpljenih ozbiljnih gubitaka ni pravo vjerovnika na podnošenje tužbe zbog odgovornosti direktora u takvom slučaju ni postupovne odredbe s tim u svezi. Stoga očito nemaju nikakve veze s činjenicama koje se odnose na glavni spor. Isto vrijedi i za članak 36. Direktive 2012/30, kojim se uređuje samo pravo vjerovnika da dobiju jamstva za slučaj smanjenja upisanog kapitala.

31 Članak 19. Direktive 2012/30, kao ni druge odredbe te direktive, ne odnosi se na odgovornost direktorâ i ne nameće posebne zahtjeve u pogledu nadležnosti sudova da o njima odlučuju. Doduše, taj članak propisuje obvezu sazivanja glavne skupštine društva u slučaju ozbiljnog gubitka upisanog kapitala. Međutim, taj se članak ograničava samo na navođenje te obveze, bez navođenja ostalih uvjeta koji je stvaraju, kao što je, među ostalim, tijelo društva koje ima tu obvezu. Prije svega, taj članak ne predviđa moguće posljedice povrede te obveze.

32 Stoga članak 19. Direktive 2012/30 ne zahtijeva pravo na naknadu štete protiv direktora dioničkog društva ni pravilo koje se odnosi na materijalna i postupovna pravila u odnosu na postojanje odgovornosti potonjeg u slučaju nesazivanja glavne skupštine unatoč ozbiljnom gubitku upisanog kapitala.

33 Dakle, pitanje mogu li i pod kojim materijalnim i postupovnim uvjetima vjerovnici dioničkog društva eventualno podnijeti tužbu radi utvrđivanja odgovornosti protiv direktora u svrhu dobivanja naknade svoje štete, kada glavna skupština nije bila sazvana u slučaju ozbiljnog gubitka upisanog kapitala, uređuju nacionalna prava.

34 Budući da članak 19. Direktive 2012/30 ne nameće nikakvu posebnu obvezu državama članicama u tom smislu, situacija o kojoj je riječ u glavnom postupku ne može se ocijeniti s obzirom na odredbe Povelje (vidjeti u tom smislu presudu od 10. srpnja 2014., Julian Hernández i dr., C-198/13, EU:C:2014:2055, t. 35. i navedenu sudsku praksu).

35 S obzirom na sva ta razmatranja, na postavljena pitanja valja odgovoriti da Direktivu 2009/101, osobito njezine članke 2., 6., 7. i 8., te Direktivu 2012/30, osobito njezine članke 19. i 36., treba tumačiti na način da one ne daju zaposlenicima, vjerovnicima dioničkog društva na temelju raskida njihova ugovora o radu, pravo podnošenja, pred istim radnim sudom koji je nadležan za odlučivanje o njihovoj tužbi za utvrđivanje njihove tražbine po osnovi plaće, tužbe radi utvrđivanja odgovornosti protiv direktora tog društva jer nije sazvao glavnu skupštinu tog društva unatoč ozbiljnim gubicima koje je pretrpjelo, kako bi se tog direktora proglasilo solidarnim sudužnikom za navedenu tražbinu po osnovi plaće.

Troškovi

36 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (četvrto vijeće) odlučuje:

Direktivu 2009/101/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. rujna 2009. o usklađivanju zaštitnih mjera koje, radi zaštite interesa članova i trećih strana, države članice zahtijevaju za trgovačka društva u smislu članka 48. drugog stavka [UEZ-a], s ciljem izjednačavanja takvih zaštitnih mjera, osobito njezine članke 2., 6., 7. i 8., te Direktivu 2012/30/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 25. listopada 2012. o usklađivanju zaštitnih mehanizama koje, radi zaštite interesa članova i trećih osoba, države članice zahtijevaju od trgovačkih društava u smislu članka 54. drugog stavka [UFEU-a], u pogledu osnivanja dioničkih društava te održavanja i promjene njihovog kapitala, a s ciljem ujednačavanja tih zaštitnih mehanizama, osobito njezine članke 19. i 36., treba tumačiti na način da one ne daju zaposlenicima, vjerovnicima dioničkog društva na temelju raskida njihova ugovora o radu, pravo podnošenja, pred istim radnim sudom koji je nadležan za odlučivanje o njihovoj tužbi za utvrđivanje njihove tražbine po osnovi plaće, tužbe radi utvrđivanja odgovornosti protiv direktora tog društva jer nije sazvao glavnu skupštinu tog društva unatoč ozbiljnim gubicima koje je pretrpjelo, kako bi se tog direktora proglasilo solidarnim sudužnikom za navedenu tražbinu po osnovi plaće.

Potpisi